

Wass Albert: Otthon

Igen, valahogy így van: otthon az, ahol hazatérsz. Ahol valaki vár este. Ahol ismered a fal kopásait, a szőnyeg foltjait, a bitorkok apró nyitorgásait. Ahol úgy fekszel le az ágyba, hogy nem csak alszol, hanem pihensz. Nem csak pihensz, hanem kipihened magad. Kipihened az életet, az embereket, mindent. Ahol otthon vagy, az az otthon.

Nem kell hozzá sok. Elegendő egy szoba. Ha tízen vagytok benne, az se baj. Ha mind a tízen egyek vagytok ebben, hogy hazatértek, amikor este hazatértek. Nem kell hozzá sok, csak egy szoba és egy éjszaka. Egy egészen egyszerű állati érzés: hogy ma itt élek. Van egy ágy, amikor alszom, egy szék, amikor leülök, egy kályha, ami meleget ad. És hogy ebben a körülöttem lévő szobában, nagy és furcsa világban ez a kis hely nem idegen és ma az enyém. Jól érzem magamat benne, ha kinyitok az ablakon és kint csak az eső, vagy süvölt a szél. És hogy ha ide este bejövök, megleltem azokat, akik még hozzám tartoznak.

Ez az otthon.

Minden embernek szüksége van otthonra. Egy szék padlásra is lehet otthon. Egy pince is. Még egy gallyakból összerakott sátor is otthon lehet. Ha az ember önmagából is otthonát találta.